

အလင်းစွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

နုလုံးသားကသူ့ဘက်မှာ

အင်းယားလမ်းနှင့် ပြည်လမ်းထောင့်ရှိ၊ အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်။

အစွန်ဆုံးဆိုင်၏ နံဘေးမှာ ကားကိုထိုးရပ်လျက် ကားတံခါးတစ်ဖက်ဖွင့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်ဖို့ စီးကရက်ဘူးထဲက စီးကရက်တစ်လိမ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဘေးကကူရှင်ပေါ် စီးကရက်ဘူးကို ဘုတ်ခနဲပစ်ချလျက် မီးခြစ်ကောက်ယူပြီး မီးညှို့ဖွာရှိုက်သည် ။

ကားပေါ်က ခြေစုံချဆင်းဖို့ အင်မတန်ဝန်လေးနေသည် ။ တွေဝေနေသည် ။ ရင်ခုန်နှုန်းမြန်နေပြီး စိတ်တွေလည်း မွန်းကျပ်လာ၏။

ဇက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်လျက် သစ်ပင်အောက်ရှိ ထောင့်စွန်းဆိုင်ကလေး (ကန်ဘောင်နှင့်အနီးဆုံး)ကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။

သူက သက်ပြင်းရှိုက်၏။

မိနစ်တွင် ဖြုန်းနေမိတာ မနည်းတော့ပါ။

ကဲ...ဆုံးဖြတ်တော့...။

နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်သားစွာချလိုက်တော့။

သွားမှာ လား ... ပြန်မှာ လား။

သူက သက်ပြင်းရှိုက်၏။

မိနစ်တွေဖြုန်းနေမိတာ မနည်းတော့ပါ။

ကဲ ... ဆုံးဖြတ်တော့...။

နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်သားစွာလိုက်တော့။

သွားမှာ လား ... ပြန်မှာ လား။

‘ဂါမဏိ’ မျက်လုံးတွေ တစ်နေရာမှာ စူးစိုက် ရပ်တန့်လျက် ငြိမ်သွားသည်။ ။ အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

ရှေ့တိုးဖို့ ပဲ တွေးနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာကို နောက်တုံ့နေမိမှန်းမသိ။

ဂါမဏိက စီးကရက်ကို ဒက်ရှ်ဘုတ်အောက်က စီးကရက်ထည့်သည့် ခွက်ထဲထည့်ကာ တွန်းပိတ်လိုက်သည်။ ။

ခပ်မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ပြီး ကားသော့ကို ဖြုတ်လျက် ကားပေါ်ကဆင်းသည်။ ။ ကားတံခါးကို ဂျိန်းခနဲပိတ်ပြီး သော့ပါချလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲအေးသွား၏။

သူ့အခြေအနေနှင့် သည် လုပ်ရပ်က အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်ပါ။

သူက တည်ငြိမ်သောအရွယ်။

ရင့်ကျက်သော အတွေးအခေါ်နှင့်

အလုပ်အကိုင်အတည်တကျနှင့်။ ဗရတ်ကျတတ်သော ခပ်ပျော်ပျော် ကောင်လေးလည်း မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ... သူ လက်မလျှော့ချင်ပါ။

စိတ်ကူးပြီးသား ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှေ့တိုး ကြိုးစားကြည့်ချင်သည်။ ။

ဂါမဏိခြေလှမ်းကျယ်တွေက ထောင့်စွန်းစားပွဲဆီ လျှောက်လှမ်းနေ

သည် ။ စားဘွဲဘေးမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ဟင်းနီဖုန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်အညှိ
လေးကို စားပွဲပေါ်ချသည် ။

ကော်ဖီခွက်ကလေးချပြီး ငြိမ်နေသော ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲဖြ
စ်လျက် မျက်လုံးစူးစူးကလေးများ နှင့်မော့ကြည့်သည် ။

"ထိုင်လို့ ရမလား"

မေးပုံက အနည်းငယ်မာဆတ်သည် ။

ဆံပင်တိုတိုနှင့် မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး
မြင့်မားသောသဏ္ဌာန် ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာနှင့် နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲများကို ပိုင်
ဆိုင်ထားသူ၏ ညှို့မျက်လုံးများက စူးရှလွန်းလှသည် ။

"ဟင် ... ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရမလား"

ဇူလိုင်နွေးထွေးက ဆံပင်တိုကပ်ကပ်ကို နားရွက်နောက်ထဲ အသာ
သပ်ထည့်ပြီး တင်းစေ့သော နှုတ်ခမ်းများ နှင့် မော့ကြည့်နေမိသည် ။

စားပွဲလွတ်တွေရှိနေလျက်သားနှင့် သည် စားပွဲမှာ လာထိုင်ခွင့်တော
င်းနေတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

နွေးထွေးက စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ သည် မှာ တစ်ယောက်တည်း
ကန်ရေပြင်ကျယ်ကို လာထိုင်ငေးနေတာ။

သူ ဘယ်သူလဲ။

ဘာလို့ မျက်စိရှေ့ရောက်လာရတာလဲ။

နားမလည်ပါ။

ဂါမဏိက ဆံပင်လေးသပ်ထည့်လိုက်သော ပုံစံလေးကို အမှတ်တမဲ့
ငေးသွားမိသည် ။

လက်ခလယ်မှာ စိန်ပွင့်သေးသေးလေး ဝတ်ထားသော လက်ချောင်း
သွယ်သွယ် ဖွေးဖွေးလေးများ ကိုလည်းကောင်း။

လှပအချိုးကျသော နားရွက်ကလေးမှာ စိန်နားကပ်သေးသေးလေး
ပန်ထားတာကိုလည်းကောင်း။

လက်ကလေးက နားရွက်နောက်ထဲ ဆံပင်သပ်ထည့်ပြီး ရွှေလျားဆ
င်းသွားတာက လည်တိုင်ကြော့ရှင်းရှင်း ... ထိုလည်တိုင်ကလေးမှာ လ
ည်း စိန်ပွင့်သေးသေး လော့ကတ်ကလေးက ကပ်နေသည် ။

ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်တိုကလေးနှင့် စကတ်အရှည်လေးက အနက်န
င့်အညိုကွက်လေး ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ကတော့ ယောက်ျားလေးပုံ တိုက
ပ်ကပ်။

"ထိုင်ပါ"ဟု ခွင့်မပေးပေမယ့် သူက ထိုင်ချလိုက်ပြီ။

"အစ်ကို ဘာစားမလဲ"

"ဘာရလဲကွ"

"ရပါတယ် ... အကြော်စုံ၊ ပြီးတော့ အအေး သစ်သီးဖျော်ရည် မုန့်တီ
လည်း ရတယ်"

"နာနတ်ရည်တစ်ခွက်ကွာ"

"နာနတ်သီးဖျော်ရည်နော်"

"အေး ... ရေခဲလျှော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

နွေးထွေးက သူ့ဆီမှ အကြည့်ရုပ်သိမ်းလျက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ထထ
က်သွားဖို့ ရည်ရွယ်လိုက်ပါသည် ။ ချာတိတ်ကလေးကို လှမ်းခေါ်မည် အ

လုပ်မှာ ...

"ခဏနေဦး နည်းနည်းပြောစရာရှိလို့ ပါ"ဟု သူက အလျင်စလိုတားလိုက်၏။

ဇူလိုင်နွေးထွေးက သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် အကြည့်လွှဲလိုက်၏။ တခြားစားပွဲတွေ ရှိသားနှင့် နွေးထွေးစားပွဲမှာ လာထိုင်တာကို ကြည့်မရ။ ဒါ တမင်လုပ်တာနေမှာ ။

"ခင်ဗျား ခဏဆက်ထိုင်နေပေးလို့ ရမလား"

ဂါမဏိက မေးလိုက်၏။

"ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့ မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘာလို့ ရှင်နဲ့ ထိုင်နေပေးရမှာ လဲ၊ ဘာတွေလဲ"

"ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းဆက်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သွားသွားလိုက်ကြည့်ပြီး အိမ်ကလည်း သူနဲ့ ပြေလည်နေတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးရှိတယ်လို့ ပြောထားပြီး ဒီနေ့ ဒီမှာ တွေ့ကြုံမှာ ကို ပြောထားတော့ သူ လာကြည့်မှာ သေချာတယ်"

"ဟင်"

ဇူလိုင်နွေးထွေး မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။

"ခဏလောက် ဟန်မပျက် အခုအတိုင်း ထိုင်နေပေးပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ တကယ်ပဲ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ပါ"

ဂါမဏိမျက်နှာက တကယ်အလေးအနက်ရှိနေသည် ။

‘ဂါမဏိ’ရှေ့မှာ ကောင်မလေးက မျက်လုံးလေး ရွှေ့ပြီး တစ်ချက် စ

ဦးစားသဘောပေါက်လျက်

"ရှင့်ကောင်မလေးအဖြစ် နေပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ဟု တိတိကျကျ ပြန်မေးလာသောအခါ သူ ချွေးပြန်လာရသည်။ ။

"အင်း ... ပြောတုန်းက ဒေါသလည်း ပါတယ်၊ ခပ်ကြွားကြွားပြောထားပြီး သူ့ဘက်က ပြပါ ပြမှ ယုံမယ်ဆိုတော့ ကြံရာမရတာနဲ့ ဒီမှာ ကြည့်လိုက်တော့ မင်းက တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အဆင်ပြေပြီဆိုပြီး ဝင်လာခဲ့တာပါ"

သူက ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် အနေရခက်ခက်နှင့် ရှင်းပြသည်။ ။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဇူလိုင်နွေးထွေးက ရယ်ချင်သွားသည်။ ။

အဖြစ်မှန်ကိုကြားရတာသူတော်တော် 'အ'ပါလားဟု ထင်မိသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေစေ့လျက်ပြီးမိသည်။ ။

"ရပါတယ် ... ရှင့်ချစ်သူကောင်မလေး အဖြစ် ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်ပေးမယ်၊ လူတစ်ဖက်သား အခက်အခဲ ကူညီကောင်းပါတယ်"ဟု ဆိုလာ၏။ ။

နွေးထွေးမှာ ဘယ်ကတည်းကမှန်းမသိ ကပ်ငြိလာသော ညဉ့်ဆိုလေးရှိနေခဲ့တာ ကြာပြီ။ ။

တစ်ခုခုဆို ရှေ့တိုးဖို့ သာတွေးပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့ မတွေးသော ကြွပ်ဆတ်ဆတ် အတွေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဘာမှန်းမသိ လက်ခံလိုက်ပြီ။ ။

"ဟော ... သူ လာနေပြီ"

သူ့စကားကြောင့် နွေးထွေးက လမ်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သိ

မိမ္မေသော ခြေလှမ်းများ နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူတို့ စားပွဲဆီ
ဦးတည်လာနေတာ တွေ့ရသောအခါ ဆတ်ခနဲ သူ့ခုံဘေးကို ပြောင်းထိုင်
လိုက်၏။ သင်းပျံ့သော ရနံ့ချိုချိုလေးက ဖျတ်ခနဲ ထိုင်အချမှာ သူ့ဆီ လှ
ပ်ရှားမှုကြောင့် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာ၏။

နီးကပ်လွန်းသော အနေအထားကြောင့် ဂါမဏီမျက်နှာက
ချက်ချင်းပျက်ချင်သည် ။

နွဲ့နောင်းသော သဏ္ဌာန်လေးက သူတို့ စားပွဲဘေးမှာ ရပ်သွား၏။

"ကိုသံမဏိ"

သူ့ကို တိုးတိုးဖွဖွခေါ်လျက် 'ဇူလိုင်နွေးထွေး'ဘက်ကို အကဲခတ်သ
လို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်၏။

"ထိုင်လေ"

"မထိုင်တော့ပါဘူး၊ နှုတ်ဆက်ရုံပဲလာခဲ့တာ"

"မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ..."

ဂါမဏီက စကားတန်းလန်းနှင့်ရပ်ကာ သူ့ဟာကွက်ကို ဘွားခနဲ
တွေ့ပြီး သွားပါပြီဟု မျက်နှာမည်းလာ၏။

သို့သော် ဇူလိုင်နွေးထွေးက ချက်ချင်းပဲအကင်းပါးစွာ

"နွေးထွေးပါ"ဟု ကိုယ်တိုင်မိတ်ဆက် ပြီးပြလိုက်၏။ သူကမှ နာမ
ည်မမေးရသေးတာ။

"တို့ က လှိုင်းပါ ... လှိုင်းငြိမ်တဲ့ "

"အင်း"

ဂါမဏီက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ပြုံးကြည့်နေသည် ။

ဇူလိုင်နွေးထွေးက 'လှိုင်းငြိမ်'ဆိုသော ကောင်မလေးကို စူးနေအောင် ကြည့်မိပါသည်။ ။

ဘာတစ်ခုမှ ချို့ယွင်းချက်မရှိ။ ပြောစရာမရှိ။

နူးညံ့သောပုံစံလေးနှင့် ယဉ်ကျေးသောအပြောအဆို။

သံမဏိက ဘာလို့ များ သဘောမကျတာလဲ။

အပေါ်ယံမှာ တော့ 'လှိုင်းငြိမ်'သည် စွဲမျက်နှစ်သက်စရာလေးပါ။

တော်ပါပြီ။

သူများကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း လျှောက်စဉ်း စားနေစရာမလိုပါ။ ဇူလိုင်နွေးထွေးက အတွေးတွေ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏ ။

"မေမေနဲ့ ဆေးခန်းသွားစရာရှိသေးတယ်၊ သွားမယ်နော်"

လှိုင်းငြိမ်က ဇူလိုင်နွေးထွေးကို နှုတ်ဆက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

နွေးထွေး ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

လှိုင်းငြိမ် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားသောအခါ ဂါမဏိက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ။ လောကကြီးကို အဖွဲ့တိုက်ချင်သော ဂျစ်ကန်ကန်စိတ်မျိုး ဇူလိုင်နွေးထွေးမှာ ထင်ထားတာထက် ပိုရှိနေသည်။ ။

"မနွေးထွေးနော်"

ဟုတ်ကဲ့ ... ဇူလိုင်နွေးထွေးပါ

"တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတာလား၊ အားနာစရာဗျာ"

ဇွတ်အကူအညီတောင်းပြီးမှ အားနာစရာဆိုဖို့ သတိရသည် ။ စောစောကတည်းက အားနာတတ်ပါတော့လား။

သူ့ရှေ့လာချသော နာနတ်ရည်ကို အနည်းငယ်သောက်ပြီး နှုတ်ဆက်၏။

"ရှင်က ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

နွေးထွေးက စိတ်ပါလက်ပါ တစ်ခွန်းတော့ မေးမိ၏။

"နွေးထွေးက ဗဟန်းဘက်မှာ နေတယ်လေ၊ သူငယ်ချင်းအိမ်ရဲ့ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်"

ဂါမဏီ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ခုမှ သိဖူးမြင်ဖူးပေမယ့် နွေးထွေးနှုတ်ဖျားက အမှန်တရားကို ကြားလိုက်ရသည် ။ လိမ်တတ်ညာတတ် ကလိမ်ကျစ်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ၊ သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပွင့်လင်းစွာပြောသည် ။

"ပိုက်ဆံ ကျွန်တော်ရှင်းလိုက်မယ်"

"ဟာ ... ရပါတယ်"

"ကျွန်တော် ရှင်းပါရစေ"

သူက စားပွဲထိုးလေး လှမ်းခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းသည် ။

ဇူလိုင်နွေးထွေးက သူ့ကို စူးစူးငေးငေးကြည့်နေမိသည် ။

စဉ်းစားတော့ စဉ်းစားစရာ။

သို့ပေမဲ့ စဉ်းစားရတာ ဇူလိုင်ကမုန်းသည် ။

ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မစဉ်းစားချင်။ ဘာကိုမှ ကျကျနန မစဉ်းစားခဲ့
တာလည်း ကြာပါပြီ။

အနာဂတ်ကာလတစ်ခုလုံးကို လုံးဝမစဉ်းစားပဲ နေပစ်ခဲ့ပါသည် ။
ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲနေမှ သာ နေရတာ ပျော်သည် ။ ဝေဒနာကင်းသည် ။

သူ ... တမင်ဇာတ်လမ်းထွင်ပြီး ရောက်လာတာလားဟု
အထင်ကြီးစွာတော့ မတွေးမိပါ။ သူ့မှာ သည် လိုအကူအညီပေးနိုင်သော
သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မရှိတာတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား။

ပြီးတော့ လှိုင်းငြိမ်က သူ့ဆီဖုန်းဆက်နေကျ။ သူ့အိမ်နှင့်လည်း အဆ
င်ပြေသည် တဲ့ ၊ သည် တော့ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း တစ်ခုတည်းဖြစ်
နေပြီ။ အညာပေါ်မှာ စိုးလို့ ခင်ရာမင်ရာတွေကို အကူအညီမတောင်း
တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။

နွေးထွေးဘက်က ဒီလောက်လေးကူညီရတာ သိပ်အပန်းမကြီးလှပါ
ဘူး။ ထားလိုက်တော့....။

"လိပ်စာကတ်မပေးဘူးလား"

"ဟင်"

သူ့စကားကြောင့် ဇူလိုင်နွေးထွေး မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် နှုတ်ခမ်း
လေးဖွင့်ဟသွားရသည် ။

"လိုချင်ရင်ပေးမှာ ပေါ့"

စားပွဲပေါ်ချထားသော ပိုးကတ္တီပါအိတ်ပျော့ပျော့ကလေးကို
ဆွဲယူပြီး လိပ်စာကတ်ပြားလေး ထုတ်ပေးလိုက်၏။

"ဒါက တို့ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်ရော ပါတယ်"

ဇူလိုင်နွေးထွေးက ဖျတ်ခနဲလှမ်းယူပြီး အိတ်ထဲထည့်သည်။ ။

"သွားမယ်၊ ကြုံရင်ခေါ်ပေါ့"

"အင်း"

ဇူလိုင်နွေးထွေးက လျှောက်သွားသော သူ့ သဏ္ဌာန်ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကားထွက်သွားမှ မျက်လွှာချလျက် ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။ ။

အကူအညီလိုတုန်းကတောင်းပြီး ထွက်လည်း သွားရော လက်ပြနု၊ တံဆက်ဖော်ပင်မရ။ ခဏလေးတွေ့ဆုံမှုကို သူ့အတွက် ထိထိမိမိအသုံးချတတ်သူလား။

မစဉ်းစားချင်ပါဘူးဆိုမှ ခေါင်းကလျှောက်တွေးမိသေးသည်။ ။

* * *